

норму, закріпити, які саме справи віднести до «малозначних», або ж скасувати взагалі.

Конституційні норми є основоположними, вони не можуть врегулювати абсолютно всі відносини, які виникають в суспільстві, і саме тому на їх виконання та для деталізації положень приймаються закони. Виникає питання, і залишається незрозумілим саме потреба встановлення монополії адвокатури на конституційному рівні. Відповідно до п. 14 ч. 1 ст. 92 Конституції України законодавець має право у звичайному законі визначати основи організації та діяльності адвокатури. В Україні діє Закон спеціального призначення «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 05.07.2012 № 5076-VI [1].

Отже, метою прийняття таких норм є підвищення якості представництва особи в суді, а також встановлення конституційного підґрунтя для створення єдиної правничої професії.

Список використаних джерел:

1. Висновок Венеціанської комісії щодо змін до Конституції в частині правосуддя, запропонованих Конституційною комісією від 26 жовтня 2015 року № 803/ 2015.
2. Конституція України від 28. 06. 96// ВВРУ. – 1996. – № 30.

Драган Ю.І.

студентка,

Науковий керівник: Пелех І.В.

кандидат юридичних наук, викладач,

Запорізький національний університет

ІНФОРМАЦІЙНІ ПРАВА ТА СВОБОДИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Рівень розвитку держави та її місце у світовій спільноті визначаються кількістю та мірою використання інформації, яка в свою чергу є підґрунтям успішного та стабільного розвитку суспільства.

Так, формування інформаційного суспільства тісно пов'язане із забезпеченням інформаційних прав громадян [1].

В еволюції прав людини В. Бесчастний виділяє три покоління. Так, інформаційні права та свободи можна віднести до третього покоління, до якого належать права і свободи людини, серед яких досить важливе місце займають інформаційні права [2].

Також слід звернути увагу на те, що поняття «право на інформацію» та «інформаційні права» не є тотожними. На думку багатьох вчених, інформаційні права є значно ширшими щодо права на інформацію, адже саме інформаційні права гарантують громадянам можливість мати певні переконання та не піддаватися у зв'язку з цим переслідуванням, вільно висловлювати свою думку, відстоювати свої ідеї, контролювати діяльність влади. Також саме інформаційні права охоплюють і право на свободу думки і слова, і право на вільне вираження своїх поглядів і переконань [1].

Своє правове закріплення інформаційні права та свободи отримали у Конституції України та Законах України «Про інформацію», «Про

Національну програму інформатизації», «Про Концепцію Національної програми інформатизації» тощо.

Вперше в законодавстві інформаційні права та свободи були визначені в Законі України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 року [2]. Згідно зі ст. 2, головна мета цього закону – встановлення загальних правових основ одержання, використання, поширення та зберігання інформації, закріплення права особи на інформацію в усіх сферах суспільного і державного життя України, а також системи інформації, її джерела, визначення статусу учасників інформаційних відносин, регулювання доступу до інформації та забезпечення її охорони, захист особистості та суспільства від неправдивої інформації [3].

В свою чергу Конституція України вже у 1996 році закріплює цілий комплекс прав і свобод людини і громадянина, що визначають її правовий статус в сфері інформаційних відносин.

Так, ключовими конституційними нормами закріплення інформаційних прав і свобод є:

- Ст. 31 «Кожному гарантується таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції.»

- Ст. 32 «Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Кожний громадянин має право знайомитися в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею.

Кожному гарантується судовий захист права спростовувати недостовірну інформацію про себе і членів своєї сім'ї та права вимагати вилучення будь-якої інформації, а також право на відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням та поширенням такої недостовірної інформації.»

- Ст. 34 «Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань.

Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір.»

Інформаційні права та свободи також пов'язані з правом на свободу світогляду і віросповідання, закріплене у ст. 35 Основного Закону, яке включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої, безперешкодно відправляти одноособово чи колективно релігійні культу і ритуальні обряди, вести релігійну діяльність [4].

Інформаційний характер мають й інші конституційні права та свободи людини і громадянина, а саме: право на вільний розвиток своєї особистості (ст. 23), право на повагу до його гідності (ст. 28), право на свободу об'єднання у політичні партії та організації (ст. 36), право брати участь в управлінні державними справами (ст.38), право на збори, мітинги, походи і демонстрації (ст. 39), право звертатися до органів державної влади, місцевого самоврядування (ст. 40), свобода літературної, художньої, наукової творчості (ст. 54), право знати свої права та обов'язки (ст. 57) тощо [4].

На думку Л. І. Глухарьової: «Право на виробництво одного типа інформації і заборона іншого, право на інформаційну безпеку, право на пошук, доступ отримання, передавання, обмін, збір, зберігання, накопичення, розповсюдження і копіювання інформації, право на формування, розвиток та використання і захист інформаційних ресурсів, комунікаційних технологій і мереж, право на експлуатацію інформації і використання глобальних інформаційно-комунікаційних систем в інфраструктурі економіки, політики, освіти, охорони здоров'я, культури, підприємництва, фінансів, екології і в інших сферах потребують не лише широкого і пріоритетного розвитку в інформаційному суспільстві, вони змінюють і надають специфічний, інформаційний відтінок усім іншим правам, навіть природному праву на життя, особисту свободу, честь і гідність» [5].

Тож, можна зробити висновки, що процес побудови інформаційного суспільства має вагоме значення у розвитку інституту прав та свобод, а саме став чинником появи інформаційних прав та свобод людини та громадянина. Також ці права відрізняються динамічністю свого розвитку та появи нових прав, що зумовлюється інтенсивністю розвитку інформаційних та телекомунікаційних технологій. Також, інформаційні права є невичерпними.

Список використаних джерел:

1. Калюжний К. Р. Сутність інформаційних прав людини в науці інформаційного права.
2. Конституційне (державне) право зарубіжних країн: навч. посіб. / [В.М. Бесчастний, О.В. Філонов, В.М. Субботін, С.М. Пашков]. – К.: Знання, 2007. – 467 с.
3. Закон України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 року// Відомості Верховної Ради (ВВР). – 1992. – № 48.
4. Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
5. Глухарева Л. И. Права человека в современном мире (социально-философские основы и государственно-правовое регулирование). – М. : Юристъ, 2003. – 304 с.

Іванова А.О.

студентка,

Науковий керівник: Пелех І.В.

кандидат юридичних наук, викладач,

Запорізький національний університет

РІВНІСТЬ ПРАВ ЧОЛОВІКА І ЖІНКИ

Рівність чоловіка і жінки є однією з найважливіших ознак соціальної, правової розвинутої держави. Даний критерій показує на якому рівні розвитку знаходиться країна, чи справді людина-є найвищою соціальною цінністю та чи дійсно усі люди рівні як перед законом так і в суспільному житті! Слід зазначити, що держава зобов'язана забезпечувати дотримання прав людини, це не тільки показник рівня розвитку як було вище зазначено, а й рівень дотримання міжнародного законодавства.